

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΙΜΑΡ

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

ΡΑΔΥΑΖΕ...

*Ήταν ένα ζεστό, μά ωμορφο βράδυ του 1754.

Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Βιλλεμπλάν, Γάλλος την καταγωγή, μά άπεισασμένος στην ιδιαίτερη ύπηρεσία του βασιλέως της Ισπανίας, βγήκε την ώρα αυτή άπ' τ' άνάκτορα, πησιμένος για καμμία άπρόοπτη έρωτική περιπέτεια, κι άρχισε να πλανιέται στους δρόμους της Μαδρίτης.

Ξαφνικά, ενώ βρισκόταν σ' έναν μεγαλοπρεπή και φαρδό δρόμο, ξεχώρισε στο παράθυρο ενός άρχοντικού μεγάρου ένα άγρο γυναικείο χέρι, άρκετά κομψό.

Στάθηκε άμέσως διαταγτικός, κι άρχισε νά τ' άκαμώνη. Η κάτοχος του δέν φαινόταν, γιατί ήταν κρυμμένη πίσω άπ' τις μισανοιχτές γρίλλες του παραθύρου, μά ο λυγρός μαρκήσιος μάς κρίνοντας άπ' τ' ό χέρι δόκλιτη την κάτοχο του—τή φαντάστηκε ως μία ούράνια καλλονή!

Έγινε τότε «προσοχή» στον ύπηρετή του που τόν άκολουθούσε, και πατώντας στα νύχια, πήλασε στο παράθυρο. Ύστερα, ύπακούοντας στην παράρημι του φλογερού νεανικού ασμάτος του, πήδησε ανάλαφρα, πιάστηκε άπ' τ' παράθυρο, ούφτως με λαχτάρα—μά και με άδρότητα—το χέρι εκείνο, κι άκούμπησε έπάνω του τ' άχειλι του.

Μιά λεπτή φωνίτα τρούου άκούστηκε, τότε, και τ' ο χεράκι άποούρηκε βιαστικά, ενώ συγχρόνως έκλειναν άπότομα και τ' παραθυρούλλα. Μά στο χέρι του νέου άπόμεινε ένα λεπτό, χρυσό κι άδαμαντοστόλιστο δαχτυλίδι, τ' όποιο γλύστρησε άπ' τ' δαχτυλάκι της άγνώστου, την ώρα που τραβούσε τ' κλειόμενο στη χούφτα του χέρι της.

Ο μαρκήσιος πήδησε ανάλαφρα κάτω, έπιασε άπ' τή λαθή τ' όξος του για κάθε άνεχόμενο, κι άπομακρόνηκε άπο εκεί βιαστικά.

Νύχτωνε πειά, την ώρα, που ο μαρκήσιος έμπαινε στα άνάκτορα και κατευθυνόταν στο προορισμένο γι' αυτόν διαμέρισμα. Συκιμένος σε λιγάκι έπάνω στο μωτριάδισμα δαχτυλίδι, γοητευμένος άπ' τή λεπτή του τέχνη και καταφιώντας το, προσπαθούσε συγχρόνως να βρή έπάνω του—ίσως σκαλισμένο κάπου—τ' όνομα τής ιδιοκτητήρας του.

“Αδिका όμως, Γι' αυτό, κάλεσε τόν έπηρετή του στα τελευταία, και τ' ό ειπε :

—Ραυμόνδε, αύριο τ' ό πρωί που θά με ξυπνήσης, έπιθυμά να μ' ό διηγηθής συγχρόνως με όλες τις δυνατές λεπτομέρειες, τ' όνομα, τήν ιστορία, κι' όλα τ' καθέκαστα που άφορούν αυτή τήν κυρία... Τόν δρόμο τόν ξέρεις—όδος ‘Αναλιμύσας—τ' ό μέγαρό της τ' ό θυμάσαι—ξερικά λοιπόν, κάνε ό π' ός θά κάνης, μά ή έντολή μου θέλα να έκτελεστή!..

‘Ο Ραυμόνδος, γνήσιος τύπος ολιγόλογου, μά έξυμιο κι' άφοσιωμένου ύπηρετού, ύποκλιθηκε βουδός κι' άποούρηκε.

—Αύθεντα μου, ειπε τόν κυριό του τήν άλλη μέρα τ' ό πρωί, μπαινοντας στη κάμαρά του, ή κυρία για τήν ότοια ενδιαφέρεστε, είνε ή νεαρή και θελκτική δούκισσα τ' ό Σάντα-Κρούζ... Είνε με μόλις 20 χρόνων... ‘Ο σύζυγός της δουέ τ' ό Σάντα-Κρούζ, μεγιάν τής Ισπανίας, μιανόβρωπος και πάμπλουτος, είνε γέρος 70 χρόνων... Τήν παντρεύτηκε πέρουσι, μά ζηλιάρης και τυραννικός τ' ό έπακρο, τή φυλάκισε τ' ό μέγαρό του... Δέν συγχάζουν ποτέ στις δεξιώσεις... Τριγυρίζει τή γυναικά του με κατασκόπους... Τήν αφήνει μονάχα κάθε Κυριακή να πηγαίνη στη γειτονική έκκλησία... Τή συνοδεύουν όμως τότε με γρηά παμπύρηνη της άπόλυτης έμιστοσύνης του γερο-δουκός, καθώς και δύο έμπιστοι κι' ένοπλοι άθροιστοι του... Καί... και δώσε μου τώρα, αυθέντα μου, 20 λουδοβίκεια, ήσα άκριδώς ξόδεψα για να μάθω τ' ε πληροφoρίες αυτές!..

—Πάρε 30 λυποδύτη μου, κι' ό διάβολος να μη σέ πάση!... Ξεφάνησε χαρούμενος ο μαρκήσιος, πετώντας στον ύπηρετή του ένα βαλάντιο φουσκωμένο. Είσαι ξεφτερί, καθώς βλέπω, κι' είνε ελχαραστημένος άπο σένα!..

Δυό μέρες ύστερα, Κυριακή πρωί και κατά τήν ώρα τής λειτουργίας, ο μαρκήσιος ντε Βιλλεμπλάν έμπαινε στην έκκλησία τ' ό ‘Σάν-Χουάν’, άστραφτερός άπο νέστητα, άπο χάρη, κι' άπ' καλλονή. Στο δώιτερο στασίδι τόν δουκών τ' ό Σάντα-Κρούζ, ξεχώρισε παρευθής τή δούκισσα, κι' ή ψυχή του μαγετήθηκε άναλλάσσει κυριολεκτικά άπ' τή γλωμη καλλονή της, άπ' τή δροσερότητα της, κι' άπ' τή μελαγχολική έκφρασι τ' ό άρχοντι-

κού προσώπου της. Πάγι της όμως—δυστυχώς—έστεκε μία άνοιχομμάτα γρηά-μείγαρα. Και λίγο πιο πέρα στεκόντουσαν, κι' έξακόντιζαν βλοσυρές ματιές σε όλους τούς κομψευμένους εκεί μέσα, οι δύο έμπιστοι μπράβοι τ' ό δουκός!..

Κατόπιν αούτου, ο νεαρός μαρκήσιος δέν τόλμησε νά πλησιάση τήν ώραία άρχόντισσα. Η καλλονή του όμως, ή έπίσημη θείσι του στα άνάκτορα, κι' ή γενική καταγωγή του—Γάλλος αούτος ανάμεσα στους Ισπανούς—τράβηξαν μοιραία έπάνω του δύοες τις ματιές τ' ό ευλαβικό έκκλησιασμάτος. “Ετσι αιγάουγες, τόν πρόσεξε κι' ή δούκισσα.

Αύτ' ό περιέμενε άκριδώς, ο νεαρός εύπατριδης. Τής έρριξε μία κλεφτή, μά λαχταριστή και βαθειά ματιά, κι' ύστερα τής έδειξε, με τρόπο, τ' ό δαχτυλίδι της, περασμένο τώρα στο δάχτυλό του!..

Χλώπασε ή δούκισσα, περισσότερο.

Σ κήρτησε.

Και χαμήλωσε τ' ό μάτια της, βαθειά συγκινημένη.....

“Ενας μήνας πέρασε στο μεταξύ.

‘Ο μαρκήσιος κι' ή δούκισσα ήσαν τρελλά έρωτευμένοι. Ούτε λέει βέβαια, δέν είχαν κατ'αφέρει ν' αλλάξουν, γιατί κι' ή γεμάτες άπο βουθή λατρεία ματιές τ' όν κι' αυτές άκόμα έρχισαν νά γίνονται ύποπτες, αούτος δορυφόρος τής νεαρής δούκισσης. Άλλά ο μαρκήσιος άυπομονούσε. Τ' ό αίσθημά του για τή γοητευτική δούκισσα, τόν έκανε σάν τρελλό...

“Ω, έπρεπε να τήν κλέψη έπί τέλους τή λατρευτή του... “Επρεπε να τήν άποσπάση άπ' τ' ό γέρεκα, μά γαμψά νύχια τ' ό άσπρη-μάλλι τ' όν τ' όν της, και να πετάξουν, να φερούσιουν μαζί κάπου μακριά... Κι' εκεί, στο κρυφό καταφύγιό τους, να χρίσουν μία φωλιά άγάτης και λατρείας...

Μά π' ός να τής τ' ό πη ;... Μάνευε βέβαια άπ' τή λαχτάρα τ' όν μαύρων σπανιόλικων ματιών της, ότι δέν θάφερνε καμμία αντίρησι στο σχέδιό της, ότι δέν θάφερνε καμμία άπατημένη του... Μά π' ός να τής τ' ό έκθεση ;... Π' ός να τής δώση τ' ό κατάλληλο ραντεβού και τις σχετικές οδηγίες του ;... Π' ός, που τ' ό μέγαρό της τριγυρίζουν μερά-νύχτα άπ' τούς κατασκόπους τ' ό δουκός, και κάθε πέρασμα τ' ό μαρκήσιου—άπ' τ' ό αντικρυμό με τ' ό παρόθυμα της πεζοδρομίου—γίνονταν άντικείμενο καινούργιων ύποψιών κι' άγρυπνότερης έπιτηρήσεως ;...

“Ενα πρωί έπί τέλους, πρωί μιάς άύνης και ταραγμένης—μά και γόνιμης σε έμπνεύσεις—νύχτας, ο μαρκήσιος φώναξε τόν άπερίγραπτο Ραυμόνδε του, και τ' ό ειπε :

—Ραυμόνδε, σήμερα πρέπει να π' ός να έξομολογηθής!..

—Εγώ, αυθέντα μου ; Έκανε έντρομος ο ύπηρετής, νομίζοντας πως έφτανε ή τελευταία του ώρα.

—Ναι... ‘Εσού!..

—Σκοπεύετε μήπως να με ξεμπερδέψετε, αυθέντα μου ;... Σ' ός έβλαψα μήπως σε τίποτε, ο δυστυχής ;...

—“Οχι, μά πρέπει να έξομολογηθής... Είνε ανάγκη!..

—“Η σνείδισή μου είνε ήσυχη και καθαρή, αυθέντα μου!..

—Χίλια εδγε γι' αυτό, Ραυμόνδε... Είσαι όμως και ήλιθιος... Δέν νοιάθεις τ' ό μουσικό μου σχέδιο!..

Κι' ενώ ο άμοιρος, και εδία τής βίας μετανωών άν κι' άναμάρτητος Ραυμόνδος κυττούσε τόν κύριό του ‘κβαίμβος, ο μαρκήσιος έξακολούθησε :

—“Άκουσε με λοιπόν προσεχτικά, άνήτε... Θά π' ός στον ‘άτερο-Φερδινάνδο, τόν ήγούμενο τής μονής τ' όν Βενεδικτιών της Μαδρίτης... ‘Ο λευκομάλλης και λευκογόνης αούτος κληρικός, έχει τ' ό προνόμιο να έξομολογη ή δλες τ' ός άριστοκράτιστας της πρωτεύουσας... Θά τ' ό π' ός λοιπόν με συντριβή και κατανύξι, ότι π' ός άρκετόο καιρού ήσαν ύπηρετής τ' ό δουκός Σάντα-Κρούζ... “Οτι μιά μέρα έκλεψες μερικά πολυτίμα κοσμήματα τής δούκισσης... Κι' ότι ή άμειλικτή τ' όψις σνεδησεώς του σε ύποχρώνει τώρα να τής τ' ό έπιστρέψής...

—Μά!..

—Σώπαινε... Δέν τελείωσα άκόμη... Λοιπόν θά τ' ό δώσης αούτ' ό σφραγισμένο κιθατίδιο, μέσα στο όποιο έχεις κλειδώσει τάχα τ' ό κλεμμένα κοσμήματα, και θά καθικετεύσης τόν σεβάσιο ήγούμενο να τ' ό παραδώση κρυφά άπ' όλους στα ίδια τα χέρια τής δούκισσης!..

—Κι' αντί για κοσμήματα, θά είνε μέσα τ' ό γραμμάτια σας προς τήν άγαπημένη σας ; ρώτησε με θριαμβευτικό ύφος ο Ραυμόνδος.

—Ψωικά, διάβολε!

Κατόπιν αούτου, ο Ραυμόνδος έτρεξε άμέσως να βρή τόν έ-

